

A csillagszemű juhász

Hol volt, hol nem volt, túl az Óperenciás-tengeren, volt egyszer egy király. Ez a király nagyon szeretett tüsszenteni. Ahogy reggel fölébredt, mindjárt tüsszentett egyet. De tüsszentett ebéd után is, vacsora után is, sőt még álmában is megesett vele, hogy eltüsszentette magát. Ilyenkor pedig mindenkinek azt kellett mondani:

— Egészségére, felséges királyatyám.

Mondta is mindenki engedelmesen, mert a király nagyon hatalmas volt s az emberek féltek tőle.

Élt ennek a hatalmas királynak az országában egy juhász. Ennek a juhásznak a két szeme úgy ragyogott, mint az eleven csillag. Ezért csillagszemű juhásznak nevezték.

Egyszer a csillagszemű juhász behajtott a nyáját a palota udvarára, mert a király birkapörköltet akart enni. Mikor a király meglátta a juhászt, nagyot tüsszentett. De a csillagszemű juhász nem kívánta egészségére. Hiába fenyegette a király, a juhász azt felelte, hogy ő ingyen nem kívánja egészségére a tüsszentést.

— Hát mit kívánnál? — kérdezte a király.

— Felséges királyatyám lányát kívánnám feleségül — válaszolt a juhász.

— Hadd mehessek hozzá! — szólalt meg a királylány, mert nagyon tetszett neki a csillagszemű juhász.

De a király nem hallgatott a lányára, hanem parancsot adott a katonáknak, hogy a juhászt vessék a fehér medve tömlöcébe. Úgy is tettek. De a medve, mihelyt meglátta a csillagszeműt, mindjárt a lábához feküdt s a kezét nyalogatta. A juhász elővette a furulyáját, muzsikált rajta, a medve pedig táncolt hozzá. A nagy muzsikaszóra odaszaladt a király, hát látta, hogy a juhásznak semmi baja nem esett.

— Mondod-e, hogy egészségemre? — kérdezte a király.

— Én aztán nem, míg felséged a lányát nekem nem adja — válaszolt a juhász.

Megmérgeződött a király s megparancsolta, hogy a juhászt vessék a vadsündisznók börtönébe. Úgy is lett. Csak- hát a vadsündisznók is megszelídültek, mihelyt a juhász rájuk nézett a csillagszemével. A juhász pedig elővette a furulyáját, a sündisznók meg reggelig táncoltak.

Megint odament a király a börtönhöz. Megint látta, hogy a juhásznak semmi baja.

— Mondod-e, hogy egészségemre? — kérdezte tőle.

— Nem én, míg felséged a leányát nekem nem adja!

— Akkor vessétek a kaszás verembe! — parancsolta a király.

Megfogták a katonák a juhászt s bedobták egy gödörbe, száz éles kasza közé. De most sem lett semmi baja, mert a szeme világított s maga a kaszákat elkerülte. Reggel ott ült a gödör szélén s vígan furulyázott.

Belátta a király, hogy így nem boldogul a juhással, mást gondolt ki hát. Befogatott a hintójába, a juhászt meg maga mellé ültette. Mikor az ezüst erdőhöz értek, megszólalt a király:

— Neked adom ezt az ezüsterdőt, ha azt mondod: egészségemre !

— Nem mondom én — felelt a juhász —, míg a lányát nekem nem adja.

Meghajtotta a király a lovakat. Nemsokára elértek az arany várhoz.

Megszólalt a király:

— Mondd, hogy egészségemre s tied lesz ez a szép aranyvár.

— Nem mondom én — felelt a juhász —, míg a lányát nekem nem adja.

Közibe vert a király a lovaknak, szinte tovább repült a hintó. Elértek a gyémánt tóhoz.

— Látod-e ezt a gyémánt tavat? — kérdezte a király. A juhász intett, hogy látja.

— Ez is a tied lesz, ha azt mondod: egészségemre!

— Nem mondom én — felelt a juhász —, míg a lányát nekem nem adja.

Mit tehetett a király, odaadta a lányát a csillagszemű juhászhoz. Hét országra szóló nagy lakodalmat tartottak. Az első tál étel tormás hús volt. A király a tormától akkorát tüszentett, hogy lecsúszott az aranykorona a fejről.

— Egészségére, királyatyám! — kiáltotta a juhász s attól kezdve egyre ezt ismételte. Végére a király kérlelni kezdte, hogy hagyja abba, inkább neki adja fele királyságát.

S a csillagszemű juhász elfogadta a fele királyságot. Mindjárt megkoronázták őt is, feleségét is. Azóta is uralkodnak, ha még meg nem haltak.